

Arrest

nr. 89 562 van 11 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Christine VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers dienden op 15 juni 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 29 september 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 december 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een afstand van geding vastgesteld.

Op 12 juni 2012 dienden de verzoekers elk een tweede asielaanvraag in. Op 14 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris m.b.t. beide asielaanvragen een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Dit zijn de respectievelijke bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker, D.A. (...), luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [D.A.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.06.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 15.03.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 23.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een afstand van het geding vaststelde. Overwegende dat betrokkene op 14.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene vier convocaties voorlegt waarin betrokkene wordt opgeroepen zich aan te bieden om meer uitleg te geven op 12.09.2011, 30.11.2011, 21.03.2012 en 05.04.2012, Overwegende dat dit document enkel aantoonde dat betrokkene opgeroepen wordt om meer uitleg te geven en als dusdanig niet kan aantonen dat betrokkene enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden. Overwegende dat betrokkene twee faxen van convocaties door het parket om zich op 01.05.2012 en 08.08.2012 aan te bieden om uitleg te geven over het vrijwillig verlaten van de militaire dienst. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verwacht dat de originelen van bovenstaande faxdocumenten op weg zouden zijn per post. Overwegende dat een loutere verklaring dat er documenten onderweg zouden zijn niet als een nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn advocate Christine van Risseghem dd. 11.06.2012 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de convocaties op zijn naam verstuurd zouden zijn naar Aklhtyubinsk, het adres waar de familie van zijn vrouw zou wonen, en niet naar Tsjetsjenië waar betrokkene gewoond zou hebben. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn broer vernomen heeft dat hij in geen geval mag terugkeren naar zijn land van herkomst omdat het te gevaarlijk zou zijn in Tsjetsjenië. Overwegende dat zijn broer hem ook telefonisch vertelde dat hun huis tijdens de afwezigheid van betrokkene in de gaten gehouden zou worden en dat ze regelmatig naar zijn huis zouden komen op zoek naar betrokkene. Overwegende dat zijn broer hem ook telefonisch vertelde dat gemaskerde en gewapende militaire mannen het huis van zijn broer binnengevallen zouden zijn, waarbij ze iedereen aanwezig bedreigd zouden hebben en de inboedel vernield zouden hebben omdat ze op zoek zouden zijn naar betrokkene. Overwegende dat zijn broer nadien beslist zou hebben Tsjetsjenië te verlaten en zich in Moskou te vestigen voor de veiligheid van zijn gezin. Overwegende dat betrokkene deze beweringen op geen enkele manier kunnen staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd, Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij ervan overtuigd zou zijn dat hij vermoord zal worden als ze hem zouden vinden, Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in geen geval samen met zijn gezin zou kunnen terugkeren naar Tsjetsjenië, Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Kadyrov en de federale eenheid op zoek zouden zijn naar hem en dat ze hem noch in Tsjetsjenië noch in Rusland zouden kunnen vinden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij meermaals de hulp en bescherming van zijn oversten gevraagd zou hebben. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij de militaire dienst (interne eenheid) werkzaam zou geweest zijn, maar dat hij uit veiligheidsredenen zijn dienst verlaten zou hebben, waardoor hij nog meer problemen gekregen zou hebben, Overwegende dat betrokkene verklaart dat ook de familie van zijn vrouw hiervan de dupe geworden zou zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn, Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 16.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster, D.S. (...), luidt als volgt:

"Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [D.S.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van}
die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.06.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 15.06.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 20.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 23.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een afstand van het geding vaststelde. Overwegende dat betrokkene op 14.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze hun na hun negatieve beslissing telefonisch geïnformeerd zouden hebben over de situatie thuis bij Robert de broer van haar man i verband met een eventuele terugkeer. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij via telefonisch contact met haar schoonbroer vernomen heeft dat terugkeren geen optie zou zijn voor hen omdat hun huis (waar ook betrokkene en haar gezin woonde) lastig gevallen zou worden door militairen (vermoedelijk Kadirovtse) die op zoek zouden zijn naar haar man en meermaals huiszoekingen gedaan zouden hebben en het gezin van haar schoonbroer meermaals lastig gevallen zouden hebben. Overwegende dat Robert van plan zou geweest zijn om naar Moskou te verhuizen om de problemen te ontvluchten. Overwegende dat betrokkene deze beweringen op geen enkele manier kunnen staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar domicilieadres zou staan bij het bultenverblijf van haar ouders in de provincie Astrakhan. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij via telefonisch contact met haar ouders op 2.05.2012 vernomen heeft dat dat mensen in burger langs geweest zouden zijn bij hen thuis op zoek naar betrokkene en haar gezin, waarna ze ook de burens ondervraagd zouden hebben. Overwegende dat betrokkene deze beweringen op geen enkele manier kunnen staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar ouders meerdere oproepingsbrieven op naam van haar man ontvangen zouden hebben op het adres van het buitenverblijf, Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten (vier convocaties en twee convocaties per fax) die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 14.08.2012 door DVZ word afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze niet zou kunnen terugkeren naar Tsjetsjenië of Rusland. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven.

Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 16.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste en enige middel de schending aan van het principe van goed bestuur, de overtreding van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, met name machtsafwendings- en machtsmisbruik, de schending van artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en werpen tenslotte een manifeste beoordelingsfout op.

De verzoekers lichten dit middel als volgt toe:

“a) Van het principe van het goede bestuur en de motivatie van de administratieve

Vreemdelingen dienst heeft op 14 juni 2011 een brief van de advocaat van de eisers en nieuwe convocaties ontvangen.

Vreemdelingen dienst schrijft dat de verzoekster heeft met zijn broer en met zijn schoenmoeder gesproken.

De bestuursautoriteit solliciteert dat de eiser een nieuws per telefoon heeft geleerd: de vlucht van zijn broer in Moskou door heftige huiszoekingen aan de familiewoonplaats en verschillende agressies.

Zij legt eveneens uit dat de familie van mama, op zijn beurt het slachtoffer van geweld politie is geweest. Zij legt niettemin uit dat in zoverre deze elementen bewezen kunnen worden, zij niet geen nieuwe elementen vormen.

Echter de onmogelijkheid om bepaalde elementen te bewijzen maakt niet het mogelijk om te bedenken dat zij niet nieuw, aan minder zijn om een duidelijke beoordelingsfout te begaan.

Het heeft bovendien post van de advocaat tot gevolg dat de eisers een asielverzoek op basis van de bijeenroepingskopieën indienden die zij hadden ontvangen en dat zij op andere documenten wachtten om de situatie te bevestigen.

Maar het feit om nog slechts bepaalde stukken te hebben, maakt niet het mogelijk om de nieuwigheid van de aangevoerde elementen opnieuw ter discussie te stellen, nog minder hun geloofwaardigheid.

In zoverre de eiser bijeenroepingen van politie heeft neergezet die de woonplaats van de ouders van zijn echtgenote na het eind van het asielverzoek heeft bereikt, dat hij met nauwkeurigheid de omstandigheden heeft uiteengezet waarin hij zijn documenten heeft verkregen.

In zoverre de feiten die door de eiser later aan het einde van het eerste asielverzoek zijn worden gerelateerd, dat hij materiele bewijzen brengt die zijn woorden bevestigen, ging deze onder de omstandigheden voor artikelen 51/8 van de wet van 15/12/1980 in die het begrip nieuw element bepaalt.

Het heeft tot gevolg dat de bestuursautoriteit weigert deze nieuwe elementen zonder het principe van het goede bestuur artikel 62 van de wet van 15/12/1980 niet kon te schenden en zonder een duidelijke beoordelingsfout te begaan.

Nochtans niet houdt een lijn van de beslissing geen met deze elementen rekening, het verdedigende deel dat zich ertoe beperkt om een vermoeden van juiste behandeling van het asielerzoek en de gezondheidszorg aan te voeren aangepast door de lidstaten

Het heeft tot gevolg dat het principe van hét goede bestuur, evenals artikel 1 en 2 van de wet van 1991 betreffende de motivatie van de administratieve handelingen wordt geschonden, in zoverre de bestuursautoriteit met geen enkel met de elementen die door de eisers rekening houdt om zich tegen de toepassing van artikel 51/8 te verzetten."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Verzoekers werpen de schending op van het beginsel van behoorlijk of goed bestuur. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van *"het"* beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers laten na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en uit hun betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Verzoekers werpen de schending op van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat evenwel geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing die werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen de schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet dienstig inroepen, daarenboven laten verzoekers na te verduidelijken op welke wijze artikel 9 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Verzoekers werpen de schending op van artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM maar laten geheel na te verduidelijken op welke wijze deze artikelen uit het EVRM door de bestreden beslissing werden geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van dit artikel.

2.4. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.5. De verzoekers zijn het oneens met de bestreden beslissingen omdat de verklaringen die de verzoekers aflegden n.a.v. de tweede asielaanvraag, niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd. De verzoekers voeren aan dat de onmogelijkheid om bepaalde elementen te bewijzen niet wil zeggen dat deze elementen niet nieuw zijn.

Echter, het begrip *“nieuw gegeven”* omvat niet dat elk stuk of elke verklaring die nog niet eerder werd voorgelegd ter beoordeling aan het Commissariaat-generaal automatisch als nieuw dient te worden beschouwd.

Het voorgelegde element dient eveneens ernstige aanwijzingen te bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

2.6. Met betrekking tot de voorgelegde 4 convocaties, motiveerde de gemachtigde van de staatssecretaris als volgt: *“Overwegende dat dit document enkel aantoont dat betrokkene opgeroepen wordt om meer uitleg te geven en als dusdanig niet kan aantonen dat betrokkene enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden.”* Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekers summiere kritiek geenszins weerlegd. De gemachtigde kon aldus redelijkerwijze oordelen dat deze voorgelegde convocaties geen ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of

van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en bijgevolg geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de voorgelegde 2 faxen van convocaties, motiveerde de gemachtigde van de staatssecretaris: *“Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.”* Dienaangaande kan de gemachtigde van de staatssecretaris worden gevolgd. Immers, de authenticiteit van een kopie kan niet worden nagegaan aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan deze voorgelegde faxen en te oordelen dat verzoekers geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht.

De gemachtigde van de staatssecretaris geeft voorts geen blijk van kennelijk onredelijk handelen wanneer hij omtrent de verschillende verklaringen van verzoekers motiveert dat deze beweringen op geen enkele wijze worden gestaafd, dat verzoekers geen begin van bewijs aanbrengen of dat deze informatie steunt op beweringen en veronderstellingen, dewelke bezwaarlijk als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd. Deze beoordeling wordt door verzoekers loutere en summiere kritiek ook niet weerlegd.

2.7. Waar verzoekers stellen dat zij op andere documenten wachten die hun situatie zouden bevestigen, wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan oordelen op basis van stukken die er nog niet zijn. Noodgedwongen dient de gemachtigde van de staatssecretaris dus blote verklaringen te beoordelen die echter niet volstaan in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus kan de gemachtigde van de staatssecretaris redelijkerwijze oordelen dat *“Overwegende dat een loutere verklaring dat er documenten onderweg zouden zijn niet als een nieuw element beschouwd kan worden”*. Verzoekers loutere kritiek weerlegt deze beoordeling niet.

2.8. In zoverre verzoekers kritiek lijken te leveren op het feit dat de bestreden beslissingen verwijzen naar de behandeling en afloop van de eerdere asielaanvraag, stelt de Raad vast dat de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris *“Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn, Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS.”*, steun vindt in het administratief dossier en door verzoekers niet wordt weerlegd.

Aldus kon de gemachtigde van de staatssecretaris redelijkerwijze oordelen dat verzoekers geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure.

Waar verzoekers stellen dat ze nu wel materiële bewijzen brengen die hun woorden bevestigen, stelt de Raad vast, zoals blijkt uit punten 2.5 - 2.7, dat de gemachtigde van de staatssecretaris m.b.t. de aangebrachte elementen correct heeft gemotiveerd dat deze, gezien hun gebrekkige bewijswaarde, geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers loutere kritiek en oordeel doen aan deze beoordeling geen afbreuk.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekers de overige motieven van de bestreden beslissingen niet betwisten zodat deze gehandhaafd blijven.

Samenvattend kan worden besloten dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoekers: *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvragen derhalve niet in overweging worden genomen.

De bestreden beslissingen steunen op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, wordt eveneens niet aangetoond.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekers naar voor

brenge, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

In casu is er eveneens geen sprake van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een herhaalde asielaanvraag om in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES